

KAPITOLA 1.

1943

V chodbě se hlasitě rozezněl staromódní zvonek. „Jeden hrnek mouky – unce másla –“ Fenella si opakovala pro sebe.

Zvonek se rozezněl znovu.

„Ach, k čertu.“

Přistoupila ke kuchyňským dveřím, utřela si ruce do ručníku, který za nimi visel, a zamířila k hlavnímu vchodu.

Když došla do haly, na vrcholku schodiště se objevila chůva.

„To jsi ty, drahoušku?“ zeptala se. „Měla jsem strach, že to nikdo neslyšel.“

„To je v pořádku, chůvo,“ zavolala na ni Fenella. „Nemusíš chodit dolů.“

„Dobrý den. Mohl bych mluvit s majitelem?“

Slunce Fenelle zasvítilo přímo do očí a na okamžik ji oslepilo, takže jí chvíli trvalo, než rozeznala, kdo za dveřmi stojí. Měl hluboký a příjemný hlas a bylo znát, že je zvyklý udílet rozkazy.

Fenella zamrkala a spatřila vysokého muže v uniformě a za ním na cestě vojenské auto s řidičem rovněž oděným ve stejnokroji.

„Půjdete dál?“ vybědla ho po chvilkovém váhání.

„Děkuji vám.“

Důstojník ji obešel a zastavil se ve stínu v hale. Trochu netrpělivě, jak Fenelle připadalo, pak čekal, až mu ukáže cestu. Usmála se na něj, a teprve když si všimla jeho výrazu, pochopila, že si ji spletl se služebnou.

Vlastně to nebylo nijak překvapivé, usoudila. Celé dopoledne vařila a měla na sobě velkou bílou zástěru, která byla zmačkaná a zamazaná, a rukávy si vyhrnula až nad lokty.

„Tudy,“ řekla mu ostýchavě.

Zavedla ho do malého salonu, kde sice hořel oheň, zapálila ho však před malou chvilkou a místnost stále působila temně a nevlídně.

„Řeknu slečně Prentisové, že jste zde,“ slíbila Fenella hlasem, o němž doufala, že je tak uctivý, jako by opravdu byla služebná.

S těmi slovy za ním zavřela dveře.

Zajímalo by mne, co chce, pomyslela si. V každém případě nebude na škodu, když trochu počká, než se na něj připravím.

V ložnici si Fenella přepudrovala nos a uhladila vlasy tmavých vlasů na obou stranách čela. Stáhla si rukávy žluté halenky a navlékla si trávově zelený svetřík, který jí ladil s kostkovanou sukni.

Nyní vypadám mnohem více jako paní domu, řekla si pro sebe, když pomalu a důstojně kráčela dolů do salonu.

Otevřela dveře a všimla si, že jejich host je k ní otočený zády. Stál a hleděl do ohně, rukama se držel krbové římsy. Kabát a čapku měl úhledně složené na židli vedle okna.

Fenella si všimla, že uniforma nese hodnost majora.